Андрій Водов

ЛИС МИКИТА

мюзикл

за мотивами казок Івана Франка

Контакти:

e-mail: sixthtulip@gmail.com

Київ 2016 р.

ДІЙОВІ ОСОБИ

Лис МИКИТА

ЛЕВ

Ведмідь БУРМИЛО

Вовк СІРИЙ

Мавпа ФРУЗЯ

ЗАЄЦЬ

інші звірі, торговці на ринку та песик ГРИЦЬКО

МУЗИЧНІ НОМЕРИ

1. ЗБОРИ У ЛІСІ – Бурмило, Сірий, Фрузя
2. НАКАЗ ЛЕВА – Лев
3. СЛОВО БУРМИЛИ – Бурмило
4. СЛОВО СІРОГО – Сірий
5. СЛОВО ФРУЗІ – Фрузя
6. СЛОВО МИКИТИ – Микита
7. ВИРОК ЛЕВА – Лев
8. ПОДОРОЖ МИКИТИ – Микита
9. ЯРМАРОК – Торговці
10. ТОРГОВЦІ – Торговці
11. ПОГОНЯ – Інструментал
12. ПРО ЦУЦИКА – Микита
13. ВІДДЗЕРКАЛЕННЯ – Микита
14. ОСТРОМИСЛ – Микита
15. ОБРАННЯ НА ЦАРСТВО – Бурмило, Сірий, Фрузя
16. ЗІТХАННЯ ЗАЙЦЯ – Заєць
17. РАЙСЬКЕ ЖИТТЯ – Микита, звірі
18. НОВИЙ ОСТРОМИСЛ – Заєць
19. ДВОБІЙ – Микита
20. ПОВЕРНЕННЯ ЛЕВА – Лев
21. ФІНАЛ – Усі
22. УКЛІН – Інструментал

Д І Я І

СЦЕНА 1

Лісова галявина. Освітлення приглушене. Чутно гомін птахів.

На їх фоні лунає голос нібито самого Франка.

ГОЛОС: Так, так, бачу вже всі зібрались. От і добре. Готові слухати? Се, мої дітоньки, не є сторія, а прахтика. То нібито так: брехали старі люди, та й я за ними брешу, бо, певно, ніхто там при тім не був. А проте воно мусить бути правда, бо мені се старі люди повідали, а старим людям пощо брехати? Слухайте ж, як то воно було.

♫ ЗБОРИ У ЛІСІ ♫

Освітлення набирається. Поступово галявину заповнюють мешканці лісу (окрім Лиса Микити).

ФРУЗЯ: ВИ ЧУЛИ? – НЕ ЧУЛИ?
ЩО, СПРАВДІ НЕ ЧУЛИ?
НЕ ЧУЛИ У ЛІСІ ТАКУ НОВИНУ?!
СІРИЙ: ПИСАЛИ ГАЗЕТИ, ПИСАЛИ ЖУРНАЛИ.
БУРМИЛО: І ТЕЛЕКАНАЛИ УСІМ ПОКАЗАЛИ
В ЕФІРІ ПРОГРАМУ ГУЧНУ!

ФРУЗЯ: ТОЖ, ДРУЗІ, ВИ ВУХА
РОЗКРИЙТЕ СИЛЬНІШЕ,
СЬОГОДНІ ДІЗНАТИСЬ ЇЇ САМЕ ЧАС.
ФРУЗЯ і СІРИЙ: БО ЗАРАЗ, УВАГА, НАШ ЦАР НАЙМУДРІШИЙ...
БУРМИЛО: ВЕЛИКИЙ, МОГУТНІЙ...

СІРИЙ і БУРМИЛО: І НАЙВИДАТНІШИЙ...

УТРЬОХ: УСІМ ОГЛАСИТЬ СВІЙ НАКАЗ!

Певна метушня, звірі трохи нервують в очікуванні Лева. Усі намагаються зайняти кращі місця. Лунають вигуки "Та де ж він?", "Ну, чи скоро?" і т. ін.

ФРУЗЯ: ОТЖЕ, ДАВАЙТЕ, СІДАТИ ЩІЛЬНІШЕ,
ШВИДКО ЗАЙМАЙМО ЗРУЧНІШІ МІСЦЯ.

БУРМИЛО: СЯДУ Я БЛИЖЧЕ, НЕ ЧУЮ Я ЗВІДТИ.

СІРИЙ: ТА ТУТ І БЕЗ ТЕБЕ ТАКА ТІСНОТА!

ФРУЗЯ: НУ Ж БО, ДАВАЙТЕ, РОЗСАДЖУЙТЕСЬ ШВИДШЕ
ГОДІ, ТИХІШЕ, ЗДАЄТЬСЯ ІДЕ!

УТРЬОХ: ЩО НАМ ВІН СКАЖЕ, МОНАРХ-ПОВЕЛИТЕЛЬ,
КОГО ПОШАНУЄ, КОМУ ДОРІКНЕ!?

Метушня триває. Лунають вигуки "Он він, іде!", "Я бачу, це він, він!", "Наближається!". Нарешті звірі затамувавши подих завмирають і дивляться у бік, звідки виходить Лев. Усі шанобливо схиляються перед ним та віддають усілякі почесті. Лев суворо озирає підданих і сідає на трон. До компанії приєднується Лис Микита,він спостерігає за всім трохи осторонь.

♫ НАКАЗ ЛЕВА ♫

ЛЕВ: СЛУХАЙТЕ ВСІ, МОЇ ПІДДАНІ МИЛІ,
ВАША ВЕЛИЧНІСТЬ ПРОМОВИТЬ ДО ВАС.
З БОЖОЇ МИЛОСТІ МИ ПОРІШИЛИ
ВСІМ ОБ'ЯВИТИ СВІЙ ЦАРСЬКИЙ НАКАЗ:

ЗАДЛЯ ПОДАЛЬШОГО РОЗКВІТУ ЦАРСТВА
ХОЧУ ДІЗНАТИСЯ Я ПРО ТАКЕ –
ХТО НАЙПОТРІБНІШИЙ У ГОСПОДАРСТВІ,
ХТО БІЛЬШЕ КОРИСТІ ЛІСУ НЕСЕ.

І ще, ледь не забув – того, хто програє у змаганні я вижену з лісу назавжди! Ну, хто хоче висловитися?

Пауза. Звірі принишкли та дещо бояться висловитися, врешті першим розповісти про себе вони виштовхують Ведмедя.

♫ СЛОВО БУРМИЛИ ♫

БУРМИЛО: ЩО Ж, ГОСПОДАРЮ, КАЗАТИ –
Я, БУРМИЛО, ТВІЙ СЛУГА,
НАЙСИЛЬНІШИЙ, ПІСЛЯ ТЕБЕ,
ВДАЧА ЦЕ МОЯ ТАКА.
ЯКЩО ВИНИКНУТЬ ПРОБЛЕМИ,
ТІЛЬКИ ОКОМ ПІДМОРГНИ –
ЗАРИЧУ І ЗАРЕВУ Я,
РОЗБІЖАТЬСЯ ВОРОГИ.

А КОЛИ ВРЕШТІ
ПРИЙДЕ МИР К НАМ І СПОКІЙ,
Я НА ПРОЩАННЯ В КУТОЧКУ ЗІТХНУ
І, ПОДОЛАВШИ
ВИСНАГУ ТА ВТОМУ,
СОРОМ'ЯЗЛИВО ТИХЕНЬКО СКАЖУ:

ЩО ВИ, ЩО ВИ, НІ, НЕ ТРЕБА
НАГОРОДИ І ПОДЯК,
НУ, ХІБА ВІД ДІЖКИ МЕДУ
НЕ ВІДМОВЛЮСЬ Я НІЯК.

Тут Бурмилі прихоплює спину, він згинається і хапаючись за неї крехтить. Звірі (крім Зайця) сміються і глузують з нього.

ХТОСЬ ЗІ ЗВІРІВ: Що, Бурмило, рада б душа в рай та сідниці не пускають? (*Сміх*).

БУРМИЛО (*ображено*): У мене просто кістка широка!

ХТОСЬ ЗІ ЗВІРІВ: Ти ба! Ніколи на бачив, щоб кістка з боків звисала! (*Сміх триває*).

ФРУЗЯ: Не слухай їх, Бурмильчику, зовсім ти не товстий. Бери (*дивиться на зад Бурмили*), е-е.., два стільця і сідай до нас. (*Ще дужчий сміх*).

ЛЕВ: А ну, тихо! Хто ще щось скаже?

Віддаючи Леву честь слово бере Вовк.

♫ СЛОВО СІРОГО ♫

СІРИЙ: ПРОШУ ДОЗВОЛУ ЗВЕРНУТИСЬ,
ПІДПОЛКОВНИК СІРИЙ ВОВК,
ТРЕТІЙ АЕРОМОБІЛЬНИЙ
ЛІСОВИЙ ДЕСАНТНИЙ ПОЛК.
РАПОРТУЮ, ГЕНЕРАЛЕ,
ТУТ НЕМАЄ ТАЇНИ –

СМІЛИВІШОГО ВІД МЕНЕ
В ЦЬОМУ ЛІСІ НЕ ЗНАЙТИ.

МІЙ ДЕВІЗ: "ЗАВЖДИ ГОТОВИЙ!"
МОЄ ГАСЛО: "УПЕРЕД!"
А ЩОБ БІЛЬШЕ ВСІ БОЯЛИСЬ
Я ДІСТАНУ КУЛЕМЕТ.
НАВЕДУ Я КРІЗЬ ПОРЯДОК
НУ Ж БО, ВСТАЛИ, КРОКОМ РУШ!
СТРУНКО ВСІМ, ПІДНЯТИ ПРАПОР,
ГЕЙ, МУЗИКИ, ГРАЙТЕ ТУШ!

Вовк намагається вишикувати звірів. Наприкінці музики хтось зі звірів підкрадається до нього с заду і хлопає надутий паперовий пакет, той лякається і ховається. Усі сміються.

БУРМИЛО: Ви тільки погляньте на цього сміливця – сховався лише від маленького вибуху!
СІРИЙ (*намагається виправдатися*): Це був такий військовий маневр.
ФРУЗЯ: Так, авжеж! (*показує пальцями лапки*) "Справжнісінькі герої" завжди ідуть в обхід.

Усі знову сміються.

ЛЕВ: А ну, припиніть! Хто наступний?

Слово бере Мавпа Фрузя, вона намагається підлеститись до Лева.

♫ СЛОВО ФРУЗІ ♫

ФРУЗЯ: СКІНЧАЙТЕ СПОРИ, ДРУЗІ, Я
ДИВЛЮСЯ ВСЕ ЦЕ МАЯЧНЯ,
ЗАПАМ'ЯТАТИ ВСІМ ВАМ СЛІД –
ЛИШЕ КРАСА ВРЯТУЄ СВІТ.
МІЙ ПАНЕ, ПРОШУ, ОБІЙМИ,
З УСІХ МЕНЕ ТИ ОБЕРИ,
ТОБІ СПОВНА Я ВІДПЛАЧУ,
НАЙБІЛЬШУ КОРИСТЬ ПРИНЕСУ.

ТІЛЬКИ ОДНЕ ТВОЄ СЛОВО, ВЛАДИКО,
ЛАПОЮ ТІЛЬКИ МАХНИ –
МАКИ РОЗКВІТНУТЬ, ТРОЯНДИ, ГВОЗДИКИ,
І ЗАСПІВАЮТЬ ПТАХИ.
Я ПОМІЖ ІНШИХ У ЛІСІ НАЙЛІПША,
ГОДІ НАМ ГАЯТИ ЧАС,
ОТЖЕ, МЕНЕ ОБИРАЙ ПО-СКОРІШЕ,
СТАНЕШ ЩАСЛИВИМ ТИ ВРАЗ.

СІРИЙ: "Квіти розквітнуть..," та не слухайте ви її хвалькуватих промов!

БУРМИЛО: Та яка нам користь з твоєї краси? Нічого крім як підлещуватись ти не вмієш! Мій царю, вижени її!

СІРИЙ: Так, так! Типова хвалько!

ЗАЄЦЬ (*до глядачів*) : Щось не до вподоби мені цей конкурс, лише і чутно глузування один над одним. Сором...

ЛЕВ (*розсерджено*): Так, ну досить вам! Заєць, а ти що про себе скажеш?

ЗАЄЦЬ: Та я, царю, е-е-е, не знаю що і відповісти, я.., я...

Відштовхуючи Зайця, до конкурсу долучається Лис Микита.

♫ СЛОВО МИКИТИ ♫

МИКИТА: ДОСИТЬ МАРНИХ ОБІЦЯНОК
ТА ПОРОЖНІХ БАЛАЧОК,
ЦАРЮ, ПРОШУ НА ОСТАНОК
МІЙ ПОЧУТИ ГОЛОСОК.
НАЙКОРИСНІШИЙ У ЛІСІ
БЕЗСУМНІВНО ТІЛЬКИ Я
І ГОТОВИЙ ТУТ, НА МІСЦІ,
ДОВЕСТИ СВОЇ СЛОВА.

ДОБРЕ Я ВИВЧИВ ЗВІРЯЧУ НАТУРУ,
СКЛАЛОСЯ ТАК ВЖЕ БАГАТО СТОЛІТЬ –
ВСЕ НЕ ЦІКАВО, НАВКОЛО ПОХМУРО
ЯК У ПОРОЖНЬОМУ ШЛУНКУ ГАРЧИТЬ.

ЗНАЮ Я ДО МІСТА ТАЄМНУ СТЕЖИНКУ,
СЛАВНИЙ ТАМ Є РИНОК, ТОБІ Я КАЖУ,
ТОЖ ДЛЯ ТЕБЕ, ЦАРЮ, НА ТОМУ Я РИНКУ
КУРКУ У ТОРГОВКИ З-ПІД НОСА ВКРАДУ.

Звірі здивовано дивляться на Микиту, не вірячи його словам. Чутно їх перешіптування: "Нічого собі!", "Та ні, бреше, не зможе він таке", "А раптом зможе?"

МИКИТА: Отже, мій царю, як бачите я пропоную щось більше ніж пусті обіцянки. Зі мною Ви не залишитесь голодним. Тож вибір за Вами.

ЛЕВ: Гаразд. Подивився я на вас усіх і от що хочу сказати.

♫ ВИРОК ЛЕВА ♫

ЛЕВ: СЛУХАЙТЕ ВСІ, МОЇ ПІДДАНІ МИЛІ,
Я ЗА ЗМАГАННЯ ВАМ ВДЯЧНИЙ УСІМ,
РАДИЙ, ЩО ВИ ТАКІ ВПРАВНІ ТА ВМІЛІ,
ОТЖЕ, МІЙ ВИРОК ТУТ БУДЕ ТАКИМ:
ВСІ МИ БАГАТІ НЕ СЛОВОМ, А ДІЛОМ,
ГРУЗДЕМ НАЗВАВСЯ – У КОШИК СТРИБАЙ,
ТОЖ, ЩОБ НЕ ЗДАТИСЯ ЗАРОЗУМІЛИМ,
ТИ, ЛИС МИКИТА, У МІСТО РУШАЙ!

Усі розходяться, на сцені лишається Лис Микита.

МИКИТА (*до глядача*): Що ж, друзі, час вирушати в дорогу. А що я для цього маю? – А маю я все необхідне! (*Бадьоро крокує)*.

♫ ПОДОРОЖ МИКИТИ ♫

МИКИТА: ЛАПИ Є ШВИДКІ ТА СПРИТНІ,
ЧУЙНИЙ НІС ТА ПИШНИЙ ХВІСТ,
ОЧІ МАЮ Я БЛАКИТНІ
І ДО СПРАВ СМІЛИВИХ ХИСТ.
МАЮ ШЕРСТКУ МАСКУВАЛЬНУ,
ГОСТРИХ ВУХ Я МАЮ ДВА,

ТА НАЙ ГОЛОВНЕ, ЗВИЧАЙНО,
ЦЕ РОЗУМНА ГОЛОВА.

В'ЄТЬСЯ ШЛЯХ ВУЗЕНЬКИЙ, ПЕТЛЯЄ СТЕЖИНКА,
ХОЧЕ МЕНЕ В ХАЩІ ГЛУХІ ЗАВЕСТИ,
ТА ДАРЕМНО, СКРІЗЬ ВІДНАЙДУ Я ШПАРИНКУ,
ВИЙДУ, НАЧЕ ГУСКА, СУХИМ ІЗ ВОДИ.

ХАЙ НАПОЛЕГЛИВО ІНШІ ПРАЦЮЮТЬ –
ДУРОЩІВ ЦИХ ВЗАГАЛІ НЕ ЗБАГНУ,
СПРАВИ СУТУЖНІ МЕНЕ НЕ ХВИЛЮЮТЬ,
ХИТРІСТЮ Я УСЬОГО ДОСЯГНУ.

В'ЄТЬСЯ ШЛЯХ ВУЗЕНЬКИЙ, ПЕТЛЯЄ СТЕЖИНКА,
ХОЧЕ МЕНЕ В ХАЩІ ГЛУХІ ЗАВЕСТИ,
ТА ДАРЕМНО, СКРІЗЬ ВІДНАЙДУ Я ШПАРИНКУ,
ВИЙДУ, НАЧЕ ГУСКА, СУХИМ ІЗ ВОДИ.

В'ЄТЬСЯ ШЛЯХ ВУЗЕНЬКИЙ, ПЕТЛЯЄ СТЕЖИНКА,
СКРУТИ-ПОВОРОТИ, КРУТІ ВІРАЖІ,
ТА БРАКУЄ ЧАСУ РОБИТИ ЗУПИНКУ,
МАЙЖЕ Я ДІСТАВСЯ СВОЄЇ МЕТИ.

СЦЕНА 2

Ринкова площа у місті. На сцені з'являються торговці та вихваляються своїм товаром. За усім цим, намагаючись бути непомітним, зі схованки спостерігає Лис Микита.

♫ ЯРМАРОК ♫

ТОРГОВЦІ (*пара 1*): ЯРМАРОК, ЯРМАРОК,
СВЯТО РАДОСТІ ТА ВТІХ.
ТОРГОВЦІ (*пара 2*): ЯРМАРОК, ЯРМАРОК,
МИ ЗАПРОШУЄМО ВСІХ!

ТОРГОВКА 1: ПІДХОДЬТЕ, ШАНОВНІ,
ОБЛИШТЕ ІНШІ СПРАВИ.
ТОРГОВЕЦЬ 1: ХТО ВЕРХИ, ХТО ПІШКИ –
ПОКВАПСЯ, ПОСПІШАЙ.
ТОРГОВКА 2: ТОВАРИ КОШТОВНІ
У НАС УСІ НА СЛАВУ.
ТОРГОВЕЦЬ 2: ГОТОВІ ДО ЗНИЖКИ,
А НУМО, НАЛІТАЙ!

УСІ РАЗОМ: ЯРМАРОК, ЯРМАРОК,
СВЯТО РАДОСТІ ТА ВТІХ,
ЯРМАРОК, ЯРМАРОК,
МИ ЗАПРОШУЄМО ВСІХ!

♫ ТОРГОВЦІ ♫

ТОРГОВКА 1: ПІДХОДЬТЕ СЮДИ, НЕ СОРОМТЕСЬ, БУДЬ ЛАСКА,
МОЇ ДОРОГІ, ДУЖЕ РАДА Я ВАМ,
КУПУЙТЕ НАЙКРАЩІ У МІСТІ ТКАНИНИ
ДЛЯ ГАРНИХ ПАНЯНОК І ДАМ.

АТЛА́С ТА ВЕЛЬВЕТ, ХЛОПОК, СИТЕЦЬ І БАРХАТ,
ПРЕКРАСНІ ШОВКИ, НАЧЕ ПІР'Я ЛЕГКЕ –
УСІМ ГОСПОДИНЯМ ЧУДОВО ПАСУЮТЬ.

МИКИТА (*глядачу*): ЯКЕСЬ ВОНО НЕ ЇСТІВНЕ.

ТОРГОВЕЦЬ 1: ЗАПРОШУЮ ВСІХ ДО СВОЄЇ КРАМНИЧКИ,
ПОВІРТЕ, РОЗШИРЯТЬСЯ ОЧІ У ВАС
ВІД АСОРТИМЕНТУ МОЛОЧНИХ ПРОДУКТІВ,
СВІЖЕНЬКЕ УСЕ ПОВСЯКЧАС.
Є РЯЖАНКА, БРИНЗА, СИРИ ТА СМЕТАНА
І ЩОЙНО З КОРОВИ ПАРНЕ МОЛОКО.

МИКИТА (*глядачу*): БУЛА БИ ЗАСМАЖЕНА ТУТ ТА КОРОВА,
ТОДІ Б ДУЖЕ ДОБРЕ БУЛО.

ТОРГОВЕЦЬ 2: А Я КЛИЧУ ВАС ДО М'ЯСНОГО ПРИЛАВКУ,
ДЛЯ СПРАВЖНІХ ГУРМАНІВ ТУТ ЗНАЙДЕТЬСЯ ВСЕ,
НАЙВИЩИЙ ҐАТУНОК Я ЗАПРОПОНУЮ,
КУПЛЯЙТЕ, ПОТІШТЕ СЕБЕ.
КОВБАСКИ, СОСИСКИ, САРДЕЛЬКИ, ТЕФТЕЛЬКИ,
СМАЧНІ ТА ЖИРНЮЧІ Є КУРИ З СЕЛА.

МИКИТА (*до себе*): ЯКІ Ж АПЕТИТНІ ВОНИ, ТЕ, ЩО ТРЕБА,
ОСЬ ЦЯ ОТ, НАЙБІЛЬША – МОЯ!

Забувши про обережність, Лис Микита вискакує зі схованки і підбігає до торговця щоб вкрасти курку. Його всі бачать, торговка кричить: "А-а-а, та це ж лис! Грицько, фас!".

♫ ПОГОНЯ ♫

Здіймається метушня. На сцену вибігає песик Грицько і всі на чолі з ним ганяються за Микитою, лунають вигуки "Грицько, фас!", "Ну ж бо, хапай його!" Микита бачить діжку і стрибає у неї. Загубивши слід лиса городяни зі словами "Де він подівся?" "Та тільки був тут", "Мабуть таки утік" розходяться. За ними уходить і песик. Освітлення приглушується, чутно стрекотіння цвіркунів. На цьому фоні звучить голос Франка.

ГОЛОС: Так Микита і чекав, поки мине страшна небезпека. Він був урятований, але як! У діжі, що так несподівано стала йому в пригоді, було більше як до половини синьої, густо на олії розведеної фарби. Майже вмираючи зо страху, бідний Лис Микита мусив сидіти в фарбі тихо аж до вечора, знаючи добре, що якби тепер, у такім строї, появився на вулиці, то не пустять його живого. Аж коли смерклося, Лис Микита прожогом вискочив із своєї незвичайної купелі та попрямував назад, до лісу.

Лис Микита вилазить з діжки. Замість свого звичайного кольору тепер він синій. Він засмучений і роздратований.

♫ ПРО ЦУЦИКА ♫

МИКИТА: БОЖЕ, ЩО Ж ЦЕ СТАЛОСЬ, ТРАПИЛОСЯ ЩО?
ЗВІДКИ НЕВІДОМО ВИБІГЛО ВОНО...
ОЙ-ОЙ-ОЙ, ОЙ-ОЙ-ОЙ, ОЙ-ОЙ-ОЙ, ОЙ-ОЙ-ОЙ,
КЛЯТА ІСТОТА, ЦУЦИК ГРИЦЬКО.
ДЕ ВІН УЗЯВСЯ, ТОЙ ПЕС,
ЩОБ ВІН УЗИМКУ НА ДВОРІ ЗАМЕРЗ,
ЩОБ ЙОМУ КІСТКА
ЗАСТРЯГЛА У ГОРЛІ ПОСЕРЕД ВЕЧЕРІ.

ЩОБ ЙОГО ДІДЬКО УЗЯВ,
ЩОБ ВІН ДОВІКУ ПОСТІЙНО ІКАВ,
ХАЙ ЙОМУ ТРЯСЦЯ,
А ХВІСТ ЙОГО КУЦИЙ ЗАТИСНУЛИ ДВЕРІ!

МАЙЖЕ ВСЕ ВДАЛОСЯ, МАЙЖЕ ВИЙШЛО ВСЕ,
Я ГАДАВ МИНЕТЬСЯ, ДУМАВ – ПРОНЕСЕ.
ОЙ-ОЙ-ОЙ, ОЙ-ОЙ-ОЙ, ОЙ-ОЙ-ОЙ, ОЙ-ОЙ-ОЙ,
ВМИТЬ ВІДІБРАЛИ ЩАСТЯ МОЄ.

ДЕ ВІН УЗЯВСЯ, ТОЙ ПЕС,
ЩОБ ВІН УЗИМКУ НА ДВОРІ ЗАМЕРЗ,
ЩОБ ЙОМУ КІСТКА
ЗАСТРЯГЛА У ГОРЛІ ПОСЕРЕД ВЕЧЕРІ.
ЩОБ ЙОГО ДІДЬКО УЗЯВ,
ЩОБ ВІН ДОВІКУ ПОСТІЙНО ІКАВ,
ХАЙ ЙОМУ ТРЯСЦЯ,
А ХВІСТ ЙОГО КУЦИЙ ЗАТИСНУЛИ ДВЕРІ,
ТО МОЖЕ НАВЧИВСЯ БИ ГАРНІЙ МАНЕРІ,
ОСЬ ТАК!

СЦЕНА 3

Декорації змінюються на лісову галявину.

МИКИТА: Бр-р-р! Ще й на додачу бридко якось, так і дивись щоб не вступити в калюжу. Мабуть, поки я сидів у схованці, був дощ.

Помічає своє віддзеркалення у калюжі і не впізнає себе.

МИКИТА(*вражено*): Небесна цариця!

♫ ВІДДЗЕРКАЛЕННЯ ♫

ЦЕ ЩО ЗА ЧУДО-ЮДО ТУТ,
НЕВЖЕ НАСТАВ МЕНІ КАПУТ?
ЧАСТКАМИ ЧИ ЦІЛКОМ ЗЖЕРЕ,
ЦІКАВО ЩО ВОНО ТАКЕ?
КУДИ НЕ СТАНЬ ТУДИ І ВІН,
УСЕ ПОВТОРИТЬ, БІСІВ СИН.
ТАКОГО Ж МАЄ ВІН ХВОСТА...
ТЮ, ТА ЦЕ Ж Я!

Микита починає передражнювати своє віддзеркалення і корчити йому усілякі гримаси. Виходить Сірий. Побачивши Микиту він лякається і тікає.

СІРИЙ: А-а-а!!! Рятуйте хто може!
МИКИТА: Хм.., а бути таким синім страховиськом не так вже і погано.

Затемнення.

Д І Я ІІ

СЦЕНА 4

Освітлення набирається. На сцену вибігають усі звірі та перешіптуючись здивовано розглядують Микиту.

СІРИЙ (*звірям*): Ось воно, те чудовисько.

ЛЕВ (*звірям*): А ну, тихо! (*Микиті*) Я дуже вибачаюсь, що потурбували, та чи можна Вас, вельмишановний, запитати – що Ви за істота та звідкіля такі будете?

♫ ОСТРОМИСЛ ♫

МИКИТА: ГАРАЗД, ПАНОВЕ, ПІДХОДЬТЕ БЛИЖЧЕ,
СІДАЙТЕ КОЛОМ, ОСЬ ТУТЕЧКИ, ВНИЗУ.
НЕ БІЙТЕСЬ, ЛЮБІ, ОБЛИШТЕ ОСТРАХ,
ДЛЯ ВАС Я МАЮ ЧУДОВУ НОВИНУ.
ЗРАДІЙТЕ І ПОДЯКУЙТЕ УСІМ СВЯТИМ ПРЕЧИСТИМ,
Я К ВАМ ВІД БОГА ПОСЛАНЕЦЬ,
А ЗВАТИ – ОСТРОМИСЛОМ.

СЬОГОДНІ ВРАНЦІ З НЕБЕСНОЇ ГЛИНИ
МЕНЕ ЗЛІПИВ САМ СВЯТИЙ МИКОЛАЙ,
СКАЗАВ: "НА ЗЕМЛЮ СПУСКАЙСЯ, МІЙ СИНУ,
ЯК ПРАВЕДНО ЖИТИ УСІМ НАГАДАЙ".

Ви мабуть запитаєте що це значить? – Відповім.

А ВСЕ ЦЕ ЗНАЧИТЬ, МОЇ ШАНОВНІ,
ТЕПЕР Я СТАНУ ДЛЯ ВАС НОВИМ ЦАРЕМ.
ТОЖ НЕ ЧІПАЙТЕ, НЕ ОБРАЖАЙТЕ,
ТА ДОГОДЖАЙТЕ МЕНІ ВИ ДЕНЬ ЗА ДНЕМ.
ЗА ТЕ, ЩО ДОСІ ХМАРА ЗЛА НАД ЛІСОМ НЕ НАВИСЛА
ВІДДЯЧТЕ, ДРУЗІ, ВІД ДУШІ СВОЄМУ ОСТРОМИСЛУ.

БО РАНО-ВРАНЦІ З НЕБЕСНОЇ ГЛИНИ
МЕНЕ ЗЛІПИВ САМ СВЯТИЙ МИКОЛАЙ,
СКАЗАВ: "НА ЗЕМЛЮ СПУСКАЙСЯ, МІЙ СИНУ,
ЯК ПРАВЕДНО ЖИТИ УСІМ НАГАДАЙ,
ЯК ПРАВЕДНО ЖИТИ УСІМ НАГАДАЙ,
ЯК ПРАВЕДНО ЖИТИ УСІМ НАГАДАЙ".

Усі радіють, обіймаються, лунають вигуки "Невже дочекались!", "Ну, нарешті, і до нас прийшло свято!"

ФРУЗЯ (*Леву*): Отже, тепер у нас новий цар.

БУРМИЛО: Так, тепер ти нам вже не потрібен.

ЛЕВ: Друзі, та як же так? Що ж мені тепер робити?

СІРИЙ: А пам'ятаєш як ти хотів вигнати когось з нас? От тепер і забирайся звідси сам!

Усі звірі підтримують Сірого і виштовхують Лева, лунають вигуки: "Так, так, забирайся", "Геть звідси!". Лев засмучено уходить.

♫ ОБРАННЯ НА ЦАРСТВО ♫

ФРУЗЯ: ЦЯ НОВИНА ПРЯМО ДИВО,
ЦЕ ПРОСТО ЗВІСТКА БЛАГА!
ВРЕШТІ НАСТАНЕ ЩАСЛИВЕ
В НАШОМУ ЛІСІ ЖИТТЯ!
СІРИЙ: ВІДДАНО В ТЕБЕ СЛУЖИТИ
ВСІ МИ ГОТОВІ ВЕСЬ ЧАС,
ОТЖЕ, ДОЗВОЛЬ ПОПРОСИТИ
ЦАРСТВО ПРИЙНЯТИ ВІД НАС.

ФРУЗЯ і СІРИЙ: НАШ ОСТРОМИСЛ, ЗАЛИШАЙСЯ НАВІКИ,
БУРМИЛО: НАС, ГРІШНИХ ДУШ, БЛАГОЧЕСТЮ НАВЧАЙ.
ФРУЗЯ і СІРИЙ: ТИ НАШ ПРОРОК, ЗАХИСНИК І ВЛАДИКА,
УТРЬОХ: РАЗОМ ТЕПЕР ПОБУДУЄМО РАЙ.

Під час пісні Заєць оббігає Остромисла з усіх боків і пильно роздивляється. Він намагається розповісти про свої спостереження звірям але ніхто не звертає на нього уваги.

ЗАЄЦЬ (*глядачу*): Когось мені цей пророк нагадує.., от тільки не зрозумію кого саме.

БУРМИЛО: БУДЕМО РАДІ БЕЗМІРНО
МИ ДОГОДИТИ ТОБІ.
ЗРОБИМО ВСЕ МИ ПОКІРНО,
ЩО, ЦАРЮ, ТРЕБА – КАЖИ.
СІРИЙ: ХОЧЕШ, НАСМАЖУ Я М'ЯСА,
КУРКУ, КОЗУ ЧИ СВИНЮ?

ФРУЗЯ: Я ПРИНЕСУ АНАНАСИ.

БУРМИЛО: Я РОЗДОБУДУ МЕДКУ.

УТРЬОХ: НАШ ОСТРОМИСЛ, ЗАЛИШАЙСЯ НАВІКИ,
НАС, ГРІШНИХ ДУШ, БЛАГОЧЕСТЮ НАВЧАЙ.
ТИ НАШ ПРОРОК, ЗАХИСНИК І ВЛАДИКА,
РАЗОМ ТЕПЕР ПОБУДУЄМО РАЙ!

ЗАЄЦЬ: Точно! Друзі, та це ж наш Микита!

ФРУЗЯ: Ой, косий, ти щось як бовкнеш, відчепись!

УТРЬОХ: НАШ ОСТРОМИСЛ, ЗАЛИШАЙСЯ НАВІКИ,
НАС, ГРІШНИХ ДУШ, БЛАГОЧЕСТЮ НАВЧАЙ.
ТИ НАШ ПРОРОК, ЗАХИСНИК І ВЛАДИКА,
РАЗОМ ТЕПЕР ПОБУДУЄМО РАЙ!

Усі уходять. Затемнення.

СЦЕНА 5

Лісова галявина, у центрі – колодязь. Світло поступово набирається. На фоні цокання годинника звучить голос Франка. Фрузя, Сірий та Бурмило по черзі бігають з одного боку сцени з подарунками для Остромисла, зникають у протилежному і повертаються назад вже без подарунків. Так триває декілька разів, поки звучить голос.

ГОЛОС: Пішли дні за днями. Лис Микита, був добрим і справедливим та жив собі, як у Бога за дверми. Тільки справедливість його була така, як звичайно у звірів: хто був дужчий, той ліпший, а хто слабший, той ніколи не виграв

справи. Отже, жили собі звірі під новим царем зовсім так, як і без нього. Ще й доводилося тягнути жереб кому йти до Остромисла з подарунками. Випав жереб і Зайцю.

На сцені з'являється Заєць, він сумний та зажурений.

ЗАЄЦЬ (*зітхає*): Е-ех, що ж його робити? Нема мені з чим йти до Микити, зовсім порожньо у хаті. Мабуть сам стану йому за обід.

♫ ЗІТХАННЯ ЗАЙЦЯ ♫

ЗАЄЦЬ: ЗА ЩО МЕНІ ТАКА ЖАХЛИВА ДОЛЯ?
Я ВАС МОЛЮ – ГОДИННИК ЗУПИНІТЬ!
ВТІМ КРОК ЗА КРОКОМ, КРОК ЗА КРОКОМ
БЛИЖЧЕ ЦЯ ТРИВОЖНА МИТЬ.
ЯК СЕРЦЕ БОЛИТЬ І ГОЛОС ТРЕМТИТЬ,
ЧОМУ МЕНІ ТАК НЕ ЩАСТИТЬ?

ІДУ, НЕ ЗНАЮ
ЩО МЕНЕ ЧЕКАЄ,
НАПЕВНО ЦЕ ОСТАННІЙ ДЕНЬ
У ВЛАСНОМУ ЖИТТІ.
ІДУ І МРІЮ –
МОЖЕ Є НАДІЯ?
З ОСТАННІХ СИЛ ЖЕНУ Я ГЕТЬ
УСІ ДУМКИ СУМНІ.

ЧОМУ МЕНЕ НІХТО НЕ ХОЧЕ ЧУТИ?
УСІХ ПРОВІВ ЦЕЙ ЗЛОДІЙ І БАНДИТ.
ВСЕ БЛИЖЧЕ, БЛИЖЧЕ МИТЬ ЗЛОВІСНА,
ПРИГАЛЬМУЙ, ГОДИННИЙ ХІД!
ДОЛОНІ ЯК ЛІД І КРУТИТЬ ЖИВІТ,
ПОМЕРК В ОЧАХ ВЕСЬ БІЛИЙ СВІТ.

ІДУ, НЕ ЗНАЮ
ЩО МЕНЕ ЧЕКАЄ,
НАПЕВНО ЦЕ ОСТАННІЙ ДЕНЬ
У ВЛАСНОМУ ЖИТТІ.
ІДУ І МРІЮ –
МОЖЕ Є НАДІЯ?
З ОСТАННІХ СИЛ ЖЕНУ Я ГЕТЬ
УСІ ДУМКИ СУМНІ.

О, колодязь. Зупинюся я тут на останок випити водички. (*Дивиться у колодязь*). Ти ба! (*Повеселівши, глядачу*) Друзі, мені зараз така цікава ідея спала на думку. Провчимо хитрюгу? Як? Дивіться, далі усе самі побачите. (*Убігає*).

СЦЕНА 6

Лігво Остромисла. Лис Микита розвалився на троні та дрімає, поряд з ним, махаючи над головою віялом, стоїть пара звірів. Ще пара робить масаж шиї та ніг.

МИКИТА (*прокинувшись, глядачу*): А, ви ще тут? (*Позіхає*).

♫ РАЙСЬКЕ ЖИТТЯ ♫

НУ, ЩО Ж ВАМ ТАКЕ СКАЗАТИ,
БАЧИТЕ ВИ І САМІ –
ЦЕ НЕ ЖИТТЯ, ПРОСТО СВЯТО,
ТЯГНЕТЬСЯ ВЖЕ МІСЯЦІ.
ТА МАЮ ОДИН СЕКРЕТИК,
МАЮ ОДНУ ТАЇНУ, АЛЕ
ХОЧ ПРОСІТЬ МЕНЕ,
ХОЧ МОЛІТЬ МЕНЕ,
Я ВАМ ЇЇ НЕ СКАЖУ,
ОСЬ ТАК!

ЗВІРІ: ХОЧ МОЛІТЬ ЙОГО,
ХОЧ ПРОСІТЬ ЙОГО,
НІ, НЕ РОЗКАЖЕ НІЯК!

МИКИТА: ОЦЕ ЖИТТЯ, ОЦЕ ТАК РАЙ!
БОДАЙ СЛОНА ТИ ЗАБАЖАЙ –
ПРИТЯГНУТЬ ВСЕ, ХОЧ ЗАЗВИЧАЙ
УКРАЙ ВТОМИЛИСЬ.
ЧОГО ХОТІТИ ЩЕ МЕНІ? –
УДОСТАЛЬ ЇЖІ І ВОДИ,
ХІБА, ЩОБ ДУРНІ НА ЗЕМЛІ
НЕ ЗАКІНЧИЛИСЬ.

Щось вже і їсти хочеться. Цікаво, хто прийде сьогодні та що принесе, хоча мене вже не чим не здивувати. (*Трохи нервуючи*) Хм.., вже час, а ще нікого

немає. Чи зовсім сором втратили так затягувати з обідом? (*Роздратовано*) Ну, чекайте, отримаєте у мене на горіхи! О, здається нарешті хтось іде.

На сцену вибігає Заєць, вдаючи що він так поспішав, що аж захекався.

Сло... е-е-е, тобто Заєць? Та ще й з пустими руками! Чому так запізнюєшся?!

♫ НОВИЙ ОСТРОМИСЛ ♫

ЗАЄЦЬ: МИЛИЙ МІЙ ГОСПОДАР, Я ПРОШУ НЕ СЕРДЬСЯ,
ЯК УСЕ ТАК ВИЙШЛО ЗАРАЗ РОЗПОВІМ,
ДУМАВ, ЩО ВІД СТРАХУ РОЗІРВЕТЬСЯ СЕРЦЕ –
ЛЕДВЕ Я ДО ТЕБЕ ДОСТРИБАВ ЖИВИМ.
ВИБІГ Я ЗАВЧАСНО, ТА ІЩЕ ЗІ МНОЮ
ДВОЄ ЗАЙЧЕНЯТОК НА ДОДАЧУ ЙШЛО,
ТА АЖ РАПТОМ З ХАЩІ ТЕМНОЇ, ГУСТОЇ
ВИСКОЧИЛО НАВСТРІЧ СИНЄ БОГ ЗНА ЩО.

"ЗНАЮ ДО КОГО ЙДЕТЕ, НЕУВАЖНІ" –
КАЖЕ ЦЕЙ МУСКУЛИСТИЙ БУГАЙ.
"Я ОСТРОМИСЛ ЄДИНИЙ ТА СПРАВЖНІЙ,
А ОТОЙ – САМОЗВАНЕЦЬ, ШАХРАЙ!"

І ЗАБРАВ ЗАЙЧАТОК ДО СВОГО ВІН ЗАМКУ,
ВСЕ ПЕРЕКАЗАТИ ВІН ЗВЕЛІВ ТОБІ.
СЛІД ЙОГО ПРОВЧИТИ, ДАТИ ПРОЧУХАНКУ,
ТОЖ ПОКВАПСЯ, ЦАРЮ, ВИРУШАЙ ТУДИ!

МИКИТА: Тиць, моя радість, приїхали. Та за кого він себе має! Ти ба – яке нахабство. Та я ж йому, та я ж його ось цими рученятками.., (*дивиться угору*) помилуй, Господи душу грішну. Коротше, веди мене до нього. Та швидше! (*Убігають*).

СЦЕНА 7

Лісова галявина. У центрі – колодязь. На сцену вибігають Заєць, а за ним Остромисл - Лис Микита.

♫ ДВОБІЙ ♫

ЗАЄЦЬ (*на музичному вступі*): Ось вона, та галявина, де я його зустрів! (*Озирається*) Щось ніде поганця не видно. О, а що це (*показує на колодязь*)? А, так це, певно, його замок! Звісна ж річ, сховався негідник усередині. (*Підходить до колодязя*). А ну, виходь! (*Пауза*). Мабуть не чує. Стривай, зараз тебе провчать! (*Лупить лапою по колодязю*).

МИКИТА: Чекай, Зайцю, зараз розберемось (*також підходить до колодязя*). У, та тут, як я бачу, будівля капітальна. Ну, та це і на краще, нікуди не втече. Зараз, зараз...

Микита робить декілька фізичних вправ щоб розім'яти м'язи та малює на обличчі застрашливі візерунки, наче в індіанця.

МИКИТА: Так, тепер я готовий. Отже, що тут у нас?

(*Зазирає в колодязь*): АГОВ, ЧИ Є ХТО УНИЗУ?

ВІДЛУННЯ: У, У, У?

МИКИТА (*Зайцю*): Точно, там зачаївся.

(*Зазирає в колодязь*): ТА ЗВІДКИ ТИ ТАКЕ ВЗЯЛОСЬ?

ВІДЛУННЯ: ЛОСЬ, ЛОСЬ, ЛОСЬ?

МИКИТА (*Зайцю*): ТА ВІН ЩЕ І ОБЗИВАЄТЬСЯ!

(*Зазирає в колодязь*): ЦЕ ТИ, ПРОЙДИСВІТ І ЖЕБРАК?

ВІДЛУННЯ: РАК, РАК, РАК?

МИКИТА (*Зайцю*): Чи він ще на когось чекає?

(*Зазирає в колодязь*): ГРАБУНОК СКОЇВ ПОМІЖ ДНЯ!

ВІДЛУННЯ: Я, Я, Я!

МИКИТА (*Зайцю*): Ага, таки визнає свою провину.

(*Зазирає в колодязь*): ЦЕЙ ЛІС ПО ПРАВУ ТІЛЬКИ МІЙ.

ВІДЛУННЯ: МІЙ, МІЙ, МІЙ.

МИКИТА: ВІДДАЙ ЗАЙЧАТ НАЗАД МЕНІ!

ВІДЛУННЯ: НІ, НІ, НІ!

МИКИТА: ВИЛАЗЬ, А ТО Я САМ СТРИБНУ.

ВІДЛУННЯ: НУ, НУ, НУ.

МИКИТА: ГАРАЗД, ТОЖ БУДЕ В НАС ДВОБІЙ!

ВІДЛУННЯ: БІЙ, БІЙ, БІЙ!

МИКИТА: Так все, тримайте мене семеро. Що зараз буде, що зараз буде! (*ще дужче розминає м'язи*). Нервових прошу покинути приміщення. Зараз, зараз.

(*Залазить на колодязь*). Отримаєш у мене на горіхи, подивишся кіно по повній програмі! Ну, тримайся, тепер точно все! (*Стрибає униз*).

ЗАЄЦЬ (*після маленької паузи*): Ой, біда, ой, біда! Усі сюди! Остромисл впав у колодязь!

Лунає тривожний передзвін. На галявину вибігають занепокоєні звірі (усі крім Лева).

БУРМИЛО: Що сталося, косий, чого кричав?

ЗАЄЦЬ (*хлипає*): Ой, лихо, ой, лишенько! Йшов я собі до Остромисла, та бачу – стоїть він на краю колодязя і як стрибне униз! І чого він там тільки забув, Бог зна, що з ним трапилось.

СІРИЙ: То чого ж ми стоїмо? А нумо витягувати його звідти!

Усі підбігають до колодязя, хтось зі звірів приносить мотузкову дробину, яку кидають у колодязь.

БУРМИЛО: Агов, Остромисле! Не хвилюйся, зараз ми тебе врятуємо, тримайся за дробину!

БУРМИЛО та СІРИЙ: Раз-два взяли, раз-два взяли!

ФРУЗЯ: Ну, ще трохи, піднатужтеся!

БУРМИЛО та СІРИЙ: І взяли, і.., є!

Звірі витягують Микиту. Він знову має свій звичайний колір, бо уся фарба змилася у колодязі. Усі (крім Зайця) здивовано дивляться на нього Микита відкашлюється від води.

ФРУЗЯ: Ой, так це ж наш Лис Микита!

МИКИТА (*зітхає, опустивши очі*): Я, власною персоною.

СІРИЙ: А де Остромисл?

БУРМИЛО (*пробує на смак одну з крапель, що стікає з Микити*): Хм.., схоже на фарбу.

ФРУЗЯ: Так це і була лише фарба! Вірно тоді казав Заєць, дарма ми його не послухали.

БУРМИЛО (*Микиті*): Що, мокра курка, і не соромно тобі так обманювати чесних звірів?

На сцену виходить Лев. Звірі (крім Зайця) за звичкою шанобливо сідають навколішки.

♫ ПОВЕРНЕННЯ ЛЕВА ♫

ЛЕВ: СЛУХАЙТЕ ВСІ, МОЇ ПІДДАНІ МИЛІ,
ВАША ВЕЛИЧНІСТЬ ПРОМОВИТЬ ДО ВСІХ.
ВДЯЧНИЙ ВСІМ СЕРЦЕМ БОЖЕСТВЕННІЙ СИЛІ
ЩО ПОВЕРНУТИСЬ ДО ЛІСУ Я ЗМІГ.
РАДИЙ, ЩО ТУТ УСЕ ДОБРЕ ВЛАДНАЛОСЬ,
ОТЖЕ, ГАДАЮ, НАСТАЛА ТА МИТЬ, ЩОБ...

ФРУЗЯ (*перебиває*): Стій! Чули ми цю пісню. Що, Левчику, повернувся назад царювати. А чого це те вирішив, що усе буде як раніше? Хіба ж не Заєць викрив шахрая, хіба не йому ми повинні завдячувати? Отже тепер він буде нашим новим царем.

Усі звірі палко погоджуються, чутно вигуки "Так, так!" "Ну звісно ж, хто, як не він!", "Зайця на царство!"

ЗАЄЦЬ: Ні, друзі! Відтепер не буде у нашому лісі ніяких царів. Ну отямтеся ви нарешті! Та скільки ж можна чекати на доброго царя або пророка, що усіх врятує? На власні сили треба покладатися, своєю головою думати.

Звірі перемовляються і ствердно кивають головами:
"А що, може воно і дійсно так?", "Так, так, Заєць діло говорить".

От пригадайте, як на початку ви глузували один з одного. Ось і отримали за це фарбованого лиса. Забули ви що таке взаємодопомога та підтримка. А не можна так, не можна. Лише про одне хочу я вас попросити – ніколи не забувайте про те, що сила наша у єдності!

♫ ФІНАЛ ♫

МИКИТА: НУ, ВСЕ, ШАНОВНЕ ТОВАРИСТВО,
ЗДАЄТЬСЯ НАШІЙ КАЗОЧЦІ КІНЕЦЬ
ЛЕВ: І МОЖУ Я СКАЗАТИ УРОЧИСТО:
ХТО СЛУХАВ І ДИВИВСЯ – МОЛОДЕЦЬ.

БУРМИЛО: СПЛИВАЄ ЧАС БЕЗЖАЛЬНО,
БУВАЄ ТАК ЗВИЧАЙНО.
СІРИЙ: ЗВУЧИТЬ АКОРД ФІНАЛЬНИЙ
НА НОТІ "РЕ".
ЗАЄЦЬ: ТОЖ ПІСНЯ ЦЯ ОСТАННЯ.
ФРУЗЯ: ТА ТІЛЬКИ НА ПРОЩАННЯ НАМ
ЗАЄЦЬ і ФРУЗЯ: ПОТРІБНО ЩЕ СКАЗАТИ
ВАМ ПРО ТАКЕ:

ЗАЄЦЬ: ЗАЙЦЯМ,

СІРИЙ: ВОВКАМ,

БУРМИЛО: ВЕДМЕДЯМ,

ФРУЗЯ: МАВПАМ,

ЛЕВ: ЛЕВАМ.

МИКИТА і ФРУЗЯ: УСІМ ІЗ НАС Є МІСЦЕ НА ЗЕМЛІ.

ЗАЄЦЬ: АЛЕ ПОВСЯКЧАС –

ФРУЗЯ: ВЕСНЯНИМ ДНЕМ

СІРИЙ: ЧИ ВЕЧОРОМ ЖОВТНЕВИМ,

ЗАЄЦЬ, ФРУЗЯ, СІРИЙ: У КОЖНУ ХВИЛИНУ НАМ ПРАГНУТИ ТРЕБА

ЗАЄЦЬ: РОБИТИ ЩОСЬ ДОБРЕ В ЖИТТІ.

ЛЕВ: ЗАКРИЮТЬ ЦЮ ЗАВІСУ
І ПІДУТЬ ЗА КУЛІСИ

БУРМИЛО: АКТОРИ ТА АКТРИСИ

СІРИЙ: СКІНЧИЛАСЬ ГРА.

МИКИТА: СПАСИБІ, ЩО ДИВИЛИСЬ,

ЗАЄЦЬ і ФРУЗЯ: А МОЖЕ ЦЕ НАСНИЛОСЬ ВАМ?

ЛЕВ: ТА ТІЛЬКИ НЕ ЗАБУДЬТЕ

МИКИТА і СІРИЙ: ТАКІ СЛОВА:

УСІ РАЗОМ: ЗАЙЦЯМ, ВОВКАМ, ВЕДМЕДЯМ, МАВПАМ, ЛЕВАМ,
УСІМ ІЗ НАС Є МІСЦЕ НА ЗЕМЛІ.
АЛЕ ПОВСЯКЧАС –
ВЕСНЯНИМ ДНЕМ, ЧИ ВЕЧОРОМ ЖОВТНЕВИМ,
У КОЖНУ ХВИЛИНУ НАМ ПРАГНУТИ ТРЕБА
РОБИТИ ЩОСЬ ДОБРЕ В ЖИТТІ.

ЗАЙЦЯМ, ВОВКАМ, ВЕДМЕДЯМ, МАВПАМ, ЛЕВАМ,
УСІМ ІЗ НАС Є МІСЦЕ НА ЗЕМЛІ.
АЛЕ ПОВСЯКЧАС –
ВЕСНЯНИМ ДНЕМ, ЧИ ВЕЧОРОМ ЖОВТНЕВИМ,
У КОЖНУ ХВИЛИНУ НАМ ПРАГНУТИ ТРЕБА
РОБИТИ ЩОСЬ ДОБРЕ В ЖИТТІ.
РОБИТИ ЩОСЬ ДОБРЕ В ЖИТТІ!

Усі звірі йдуть зі сцени. Звучить голос Франка.

ГОЛОС: "Але ж все се байки", "Все се не може бути!" – можливо скажете ви. Так, дітоньки. Але ж саме оті простенькі сільські байки, як дрібні, тонкі корінчики, вкорінюють у нашій душі любов до рідного слова. Тисячі речей у житті забудете, а тих хвиль, коли вам люба мама чи бабуся оповідала байки – ні. Та і не тим цікава байка, що говорить неправду, а тим, що говорячи ніби про звірів, під лушпиною тої неправди криє вона велику правду, правду про нас самих.

Звірі повертаються, вклоняються глядачеві, аплодують і прощаються.

♫ УКЛІН ♫

К І Н Е Ц Ь